BRANNBEFALSNYTT

Medlemsnytt for
Norsk Brannbefals Landsforbund

Nr. 1 År 2002 Redaktør: Per Ole Sivertsen 22.02.2002

Første utgave av Brannbefalsnytt

Av Per Ole Sivertsen 21.02.02

Dette er første utgave av Brannbefalsnytt – Brannbefalsbladet er historie.

"MUREREN OG TØNNA"

Av Per Ole Sivertsen 21.02.02

Til sikkerhetsingeniøren!

Jeg vil med dette svare på din forespørsel om nærmere opplysninger ang. pkt.3 i min skademelding. Jeg oppgir "dårlig planlegging" som årsak til ulykken. Du sier i ditt brev at jeg bør forklare meg mer fullstendig og jeg håper derfor at følgende detaljer vil være ti1strekkelig.

Jeg er murer av yrke. På ulykkesdagen arbeidet jeg alene på taket av et 5 etasjers nybygg. Da jeg var ferdig med jobben oppdaget jeg at jeg hadde 200 kg murstein til overs. I stedet for å bære ned steinen bestemte jeg meg for å fire steinen ned i en tønne ved hjelp av en talje som var fast i bygningens 5.etasje.

Etter å ha sikret tauet på bakken, gikk jeg opp på taket, svingte ut tønna og la steinen oppi. Så gikk jeg ned på bakken igjen og løsnet tauet samtidig som jeg holdt fast for å sikre en sakte og pen nedfiring av de 200 kg. med stein. Som du vil se i pkt. 2 i min skademelding er min vekt 60 kg.

På grunn av overraskelsen med å plutselig bli rykket opp i lufta, mistet jeg selvkontrollen og glemte å slippe tauet. Selvfølgelig for jeg nokså fort opp langs bygget. I nærheten av 2.etasje møtte jeg tønna som var på tur ned i en like imponerende fart. Dette forklarer kraniebruddet, de mindre skrammene og det brukne kragebeinet som er nevnt i skademeldingens del 3. Bare noe forsinket fortsatte jeg min hurtige oppstigning og stoppet ikke før to ledd av fingre på min høyre hånd satt fast i talja som er nevnt i 2.avsnitt i dette brevet. Heldigvis hadde jeg på dette tidspunkt gjenvunnet min åndsnærværelse og klarte å holde fast i tauet på tross av den pinefulle smerten jeg nå begynte å kjenne.

Men tønna traff bakken omtrent samtidig og bunnen falt ut av tønna. Fri for vekten av mursteinen veide tønna nå ca. 20 kg. Jeg viser igjen til min vekt i andre avsnitt. Som du sikkert kan forestille deg startet jeg nå en hurtig nedstigning langs bygningen. I nærheten av 2. etasje møtte jeg tønna som var på vei opp. Dette forklarer de to ankelbruddene, den brukne tanna og de alvorlige riftene på beina og underkroppen.

Her begynte lykken å snu seg noe, sammenstøtet med tønna så ut til å ha sinket meg såpass at dette begrenset skadene da jeg falt opp i haugen med murstein, og heldigvis brakk kun tre ryggvirvler

Dessverre må jeg rapportere at da jeg lå der i smerte på mursteinhaugen ute av stand til å bevege meg, ble jeg igjen åndsfraværende og slapp tauet med den følge at tønna igjen kom nedover i stor fart og traff meg i mursteinhaugen - over brystet med det resultat at 10 ribben brakk, brukket nese og inntrykt kjeveben som nevnt i skademeldingen del 4.

Etter denne så ulykkelige hendelse har jeg gått 90% invalid.
Ole B. Olsen
tidl. murer

Direkte automatiske brann alarmer redder liv og verdier!

Av Guttorm Liebe 21.02.02

Den debatt som jeg har sett i våre naboland og som i den seineste tiden har dukket opp i Norge, hvor brannsjefer uffer seg over "altfor mange unødige utrykninger" er et feilspor. Spørsmålet som skal stilles er ikke hvor mange utrykninger man har til automatiske brannalarmanlegg med direkte overføring til 110-sentralen, men hvor mange branner som blir oppdaget av disse.

Visst har vi mange unødige alarmer, men det må vi også ha dersom anleggene skal være følsomme nok til å oppdage virkelige branner. Under forutseting av at vi har antallet unødige alarmer under kontroll må vi leve med disse, - og leve godt med dem for de er grunnlaget for at liv og store verdier reddes. Hvis det ikke var slik, hvorfor stilles det krav til slike ordninger? I eget brannvesen har jeg de siste 10 årene talt opp antallet branner og branntilløp som meldes via et automatisk brannalarmanlegg.

Tallene er som følger, for et slokkedistrikt på ca. 52 000 personer:

Antall branner og branntilløp:

	92	93	94	95	96	97	98	99	00	01	SUM
*Brann i bygning	5	10	4	6	9	3	4	10	11	8	70
Andre branner/branntilløp	12	17	10	15	4	19	14	20	20	16	147
TOTALT											217

Andel branner og branntilløp i prosent:

	92	93	94	95	96	97	98	99	00	01
*Brann i bygning	13,5	21,7	11,1	11,3	22,0	5,6	10,0	17,5	22,4	20,0
Andre branner/branntilløp	5,6	9,4	5,5	9,2	2,5	7,6	8,5	8,4	10,5	7,8

* Branner i bygning meldt til DBE.

Virkeligheten bak tallene er at dette er branner og branntilløp i store bygninger, for det er der disse anleggene finnes. Med fare for at denne tendens kan bli brutt ved å snakke høyt om det, har alle branner og branntilløp i store bygninger i Skien de siste 4-5 årene blitt oppdaget av automatiske brannalarm- eller slokkeanlegg.

Min oppfordring til kolleger er å leite etter de positive tallene. Finn ut hva dette betyr for brannsikkerheten i eget distrikt framfor å leite etter det negative. Litt trening på utrykningskjøring for våre mannskaper er heller ikke av vegen?

Men vær observant på følgende lille problemstilling. Jeg har overfor en av våre lokalaviser forsøkt å få fram det positive budskapet. Men journalisten ønsker rett og slett ikke en slik innfallsvinkel, og vil heller at dette skal framstå som et stort problem. Derfor er det beste å trekke fram enkelthendelsene der liv og / eller verdier er reddet.

Unødige utrykninger

Jada, - dette koster mang en unødig utrykning. Men jeg synes situasjonen er under kontroll når antallet unødige utrykninger begrenser seg til ca. 1 pr. tilknyttet abonnent pr. år. De siste 10 årene har tendensen i eget slokkedistrikt vært svakt fallende, fra 1,48 i 1992 til 0,90 i pr 2001.

Virkemiddelet er å praktisere et straffegebyr som i størrelsesorden er prisen på én gjennomsnittsutrykning. For ikke å skremme bort kunder, altså de som frivillig ønsker direkte tilknytning, bør hver abonnent tilstås et antall unødige utrykninger pr. år, for eksempel 2. Deretter belastes kunden for hver enkelt unødig utrykning. Skrevne avtaler, skikkelig oppfølging og en rettferdig praksis er nødvendig.

Gevinsten er først og fremst at de aller fleste bygninger med automatiske brannalarmanlegg er knyttet til 110-sentralen og derved garanteres raskest mulig utrykning. Dernest er gevinsten at antallet unødige utrykninger holdes på et akseptabelt nivå.

Framtidas nødmeldingstjeneste

Sett fra et faglig ståsted er det svært viktig at automatiske brannalarmanlegg har direkte overføring til en 110-sentral og ikke tar veien via et mellomledd, som for eksempel en vaktsentral. Det er rett og slett faglig feil dersom alarmen forsinkes ved å rutes til mellomledd. Dette må unngås!

Jeg tror at til syvende og sist vil nettopp dette spørsmålet bli avgjørende for hvilken alarmsentralstruktur det blir i framtida. Både mengden inngående alarmer og nødvendigheten av en administrativ oppfølging av abonnentene, vil være grensesettende for hva som vil kunne regnes som et effektivt nedslagfelt/ alarmeringsdistrikt.

Dette er den andre grunnen til at det er en feil innfallsvinkel å klage på unødige utrykninger. Dersom vårt fagmiljø blir oppfattet slik at brannvesenet ikke ønske direkte automatiske brannalarmer, vil for det første medføre unødvendige tap av liv og verdeier og for det andre er det nok av andre som kunne tenke seg å tjene på det.

Min oppfordring er derfor å få denne debatten inn på et faglig sett riktig spor:

Hvordan øke antallet bygninger med automatiske slokkeanlegg og automatiske brannalarmanlegg med direkte overføring til 110-sentralene?